

Հովհաննես Թումանյան

Հարություն

Քրիստոս հարյավ... երկինք գնաց,
Երկրում թողեց պատվերներ.
Բայց պատվերը գրքում մնաց,
Եվ աշխարհքը հեծում է դեռ:

Դեռ կուրացած ժանգ արծաթից՝
Մատնություններ են անում,
Եվ փախչելով արդար դատից՝
Միշտ ձեռքերն են լվանում:

Ապտակում են դեռ ծաղրելով

Անմեղության ճակատին,
Եվ հարության օր տոնելով՝
Խաչ են հանում ճշմարտին:

Ո՛հ, կարճամիտ անզգամներ,
Դրանք այսօր կըմեռնեն,

Բայց վաղը ձեր փոշու վրա
Նոր փառքերով կըհառնեն:

